

เทศน์เช้า วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ธรรมะคือสังขารม สังขารมคือความจริง ความจริงเข้ากับสังขารสังขาร คูลิ คนเราเวียนว่ายตายเกิด ร่างกายเป็นมนุษย์ เวลาสิ้นชีวิตไป เอาไปเผาเอาไปฝัง แต่หัวใจมันไม่เคยตาย หัวใจมันเวียนว่ายตายเกิด แต่เราก็พูดกันไป เราพูดกันไปนะ “จิตมันไม่เคยตาย จิตมันไม่เคยตาย” แล้วเป็นอย่างไรมันไม่เคยตาย ถ้ามันไม่เคยตายนะ ฉะนั้น สิ่งที่มีมันไม่เคยตายมันเป็นนามธรรม สิ่งที่เป็นนามธรรม เจตนาทำคุณงามความดีกันมันจับลงที่นั่น

คนเรานะ คุณท้าวทตติ เทวทัตทำลายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนาะ ทั้งๆ ที่สร้างบุญกุศลนะ ได้ฌานโลกีย์ เหาะเหินเดินฟ้าได้ แปลงเป็นรูปไปพันหัวชาติศัตรูได้ แต่ด้วยความอาฆาตมาดร้าย ด้วยความอยากใหญ่อยากโต ทำลายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาตายนี้ธรณีสูบเป็นๆ เลยละ

นี่ไง เจตนาอันนั้น เจตนาทำคุณงามความดี บุญกุศลอันนั้นถ้ามันจะเข้าไปถึงหัวใจอันนั้น ถ้าบาปอกุศลมันก็เข้าไปสู่ใจอันนั้น ถ้าใจอันนั้น นี่สังขารความจริงๆ สังขารความจริงที่เป็นนามธรรมที่คุณงามความดีไป บุญกุศลนะ บุญกุศลบาปอกุศลเข้าไปถึงใจๆ ใจเป็นคนกระทำไง ที่นี้ใจเป็นคนกระทำ สิ่งนี้มันเป็นค่าของน้ำใจๆ ครูบาอาจารย์มีค่าของน้ำใจ ท่านทำเพื่ออันนี้ ทำเพื่อหัวใจคนๆ ใจ

อย่างเช่นเรามีกฐินของเรา กฐินของเราเนาะ นี่เราพูดเดี่ยวเจ้าภาพเขาจะสะเทือน เวลา กฐินแล้วทุกคนถามว่า ยอดเงินได้เท่าไร ยอดเงินได้เท่าไร

ยอดเงินปีนี้นะ เจ้าภาพยังไม่ให้กูเลย กฐินกู กฐินแปะโป้ง เพราะว่ามันเป็นเอ็งกิเคนต์ เพราะว่าเจ้าภาพเขาทำมาทุกปี แต่ปีนี้เขาบอกว่า “หลวงพ่อ มันไม่ได้เตรียมอะไรมา เดี่ยวโอนให้ทีหลังเนาะ” นี่ไง พอโอนให้ทีหลัง ทุกคนก็จะถามไถ่ ถามว่ายอดได้เท่าไรๆ

เราก็ไปคิดกันตรงนั้น ไปอยู่ที่ตัวเลขนั้น แล้วก็อดกันว่าใครได้มากได้น้อย เอามาโชว์กัน ตัวเลขนั้น แล้วใจของคนละ ใจของคนที่เขามา หัวใจของคนละ

ฉะนั้น สิ่งที่เราหวังเราหวังตรงนี้ไง หัวใจของสัตว์โลก สิ่งที่เราทำนะ เราทำเพื่อ น้ำใจคนๆ ให้เขาชื่นชม ให้ชื่นชมว่าในพระพุทธศาสนา ศาสนาของเรานั้นยังมีสิ่งจะมีความจริง มีสิ่งที่เป็นนามธรรม สิ่งที่เป็นคุณธรรมอันนั้น ไม่ใช่เห็นแต่วัตถุไง

มันเป็นวัตถุนะ สิ่งที่ได้มา คนก็เป็นวัตถุเหมือนกัน ธาตุ ๔ กี่วัตถุ แต่น้ำใจของคนๆ คน จะมากจะมาน้อย มันสิทธิของเขา มันเป็นสิทธิของเขา เราไม่เคยคาดการณ์ ไม่เคยคาดหมาย ไปกะเกณฑ์ใครมา ไม่เคยกะเกณฑ์ใครมา ฉะนั้น ไม่กะเกณฑ์ใครมานะ เราทำเพื่อสิ่งจะเพื่อความจริง ถ้าเพื่อสิ่งจะความจริง

ฉะนั้น เวลาที่จะพูด เวลาพูดถึงนะ เดียวเราจะเช็คบิล เช็คบิลไอ้พวกที่ว่าเวลาเขามาขอ โรงทานๆ เวลาเขามาขอโรงทานมันมีเยอะนะ บางทีมันมีเยอะที่ว่าเขาบอกว่าเขามีข้าวหม้อแกง หม้อ หรือเขามีกระเพาะปลา เขาจะมาตัดเอา มันมีมา ตัก มาตั้งแล้วก็ตัดเอาไป ถ้ามีน้ำเต้าหู้หม้อ หนึ่ง ประสาเราว่ากำลังของคนไม่เท่ากันใช่ไหม นิ้วของคนไม่เท่ากันใช่ไหม เราจะบอกว่า แหม! ต้องทำอย่างคือนั้น จะทำอย่างนี้เพื่อจะเอาหน้าไง นี่ว่าเขาจะเอาหน้า จะเอาแต่ตัวเลข ใจ ไอ้เราก็จะเอาแต่ให้คนเขาชื่นชมใช่ไหม

ฉะนั้น ข้าวหม้อแกงหม้อ ใครมีสิ่งใดจะเอามาแจกมาแจกกัน ค่าของน้ำใจ เราเห็น ด้วยทั้งนั้นนะ ที่นี้มันไม่เป็นเช่นนั้นนะสิ เวลามานะ ที่แรกก็บอกว่าจะมาแจกนะ เสร็จแล้วก็ ได้คืบจะเอาศอก ได้ศอกจะเอาวา แล้วก็ไปทะเลาะเบาะแว้งกันด้วยชื่อเสียงเกียรติยศเกียรติคุณ แล้วทำไปทำไม มันได้ประโยชน์อะไร

เวลาเอ็งมาด้วยค่าของน้ำใจเอ็ง จะมาทำบุญกุศล น้ำใจของเรา เราเปิดกว้างอยู่แล้ว เรา มาแล้วมันปลอดโปร่ง ทุกคนเห็นแล้วยิ้มแย้มแจ่มใส ทุกคนเห็นแล้วก็ชื่นชม เรามาด้วยหัวใจ เรา ไม่ต้องไปแข่งขันกับใคร ไปแข่งกับใคร มีคนไม่เท่ากัน นิ้วคนไม่เท่ากัน จะไปแข่งกับใคร แต่ หัวใจยิ่งใหญ่ นี่สำคัญตรงนี้

ฉะนั้น เวลาสำคัญตรงนี้ แล้วมันก็เป็นอย่างนี้ คนมาใหม่ๆ ก็จะเป็นอย่างนี้มาประจำ ได้ คีบจะเอาสอก ใต้สอกจะเอาวา แล้วมันก็เป็นคนโลเลอยู่อย่างนั้นแหละ แล้วปฏิบัติมันจะได้สิ่งใดละ

มันไม่ต้องไปวัดกันตรงนั้นไง แล้วประสาธนะ น้ำใจของเรา ทุกอย่างมันอยู่ที่การดูแลของเรา เริ่มต้นจากเราต้นน้ำ เราอนุญาตให้ทอดกฐิน อยู่ที่เรอนุญาต ถ้ามีปัญหาเราเลิก ยกเลิก! จบ!

มีงเอาแต่ความคิดของเอ็งคนเดียวมันนะ ด้วยความเห็นแก่ตัว ไปเหยียบย่ำคนอื่น งานของเขาทั้งงาน เอ็งคนเดียว เอ็งจะมาใหญ่กว่าคนอื่นได้อย่างไร เอ็งจะมาโชว์ตัวเอ็งหรือ เอ็งโชว์ตัวเอ็งก็ไปโชว์ที่สนามหลวงสิ เวลาสนามหลวงก็ไปโชว์ตัวที่นั่น ใครจะมาโชว์อะไร เขาไม่ต้องมาโชว์ ที่นี้ไม่มีการโชว์ ฉะนั้น โชว์มันเรื่องโลกๆ โลกจะเป็นใหญ่ไม่ได้

ธรรมเป็นใหญ่ๆ ค่าของคน ค่าของน้ำใจของคนเป็นใหญ่ เราชื่นชมนะ เรามองเห็นสิ่งใด คุณดี พ่อแม่เห็นเด็กมันยิ้มแย้มแจ่มใสนะ พ่อแม่ก็ดีใจแล้ว นี่ก็เหมือนกัน งานที่มันผ่านไปได้ งานที่มันเป็นไปแค่นี้ก็พอแล้ว แค่นี้ก็พอแล้ว นี่ไง สูงสุดสู่สามัญไง ศาสนาพุทธเป็นศาสนาเรียบง่าย งาม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้นไม้ อยู่โคนต้นโพธิ์นั้น เวลาแสดงธรรมจักๆ ขึ้นมา มีปัญจวัคคีย์ ๕ องค์เท่านั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักๆ ครั้งแรกมีผู้ฟังอยู่ ๕ คนเท่านั้น แล้ว ๕ คนเท่านั้น เวลาฟังไปแล้ว เทวดา อินทร์ พรหมส่งข่าวเป็นชั้นๆ ขึ้นไป อันนั้นมันสำคัญกว่า สำคัญคือค่าของน้ำใจ

ธรรมจักร จักรได้เคลื่อนแล้ว ใครจะย้อนกลับไม่ได้ สัจจะความจริงอันนั้น มรรคญาณได้ชำระล้างกิเลสในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปแล้ว มันชำระล้างไปแล้ว มารมันตายไปแล้ว ครอบครวัของมารตายหมดแล้ว มันจะกลับมาอีกไม่ได้ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมอันนั้นนะ อันนั้นมันสำคัญ ถ้ามันสำคัญ ศาสนามันอยู่ที่นั่นไง ศาสนามันมีเนื้อหาสาระอะไร ถ้าเป็นความจริง ความจริงอย่างนี้ ถ้าความจริงอย่างนี้มันถึงจะเป็นความจริง ถ้าความจริงขึ้นมาแล้ว สิ่งที่จะมาอวดมาโชว์อะไรกัน ไร้สาระมากๆ นะ

ฉะนั้น มันอยู่ที่เราๆ ต้นน้ำอยู่ที่เรา คือเราอนุญาตหรือไม่อนุญาต ปิดหรือเปิดเท่านั้นนะ ถ้าปิดคือยกเลิก กฐินจะให้จบกันไป ไม่ให้มี ถ้ามันมี มีขึ้นมาเพื่อสังคม มีขึ้นมาเพื่อบริษัท ๔ มี

ขึ้นมาเพื่อหัวใจของคนที่เขาประเสริฐ หัวใจของคนที่เขาใจไม่ไข่มิมา มิแต่ไอ้พวกไอ้
ขี้ครอก จะมาเหยียบย่ำเขา จะมาแสดงตน เอ็งมีไปทำไม มีไปเพื่อเอ็ง มีไปทำไม

อเสวนา จ พาลานํ ปณฺทิตานญจ เสวนา เขาไม่คบคนพาล เขาคบบัณฑิต บัณฑิต คุณิ เขา
เห็นการกระทำที่ดีงาม เขามาชื่นชมกัน นี้บัณฑิตทั้งนั้นแหละ ให้ไอ้คนพาลคนสองคนมาเหยียบ
ย่ำหัวใจบัณฑิตหรือ ให้ไอ้คนพาลมันมาเหยียบย่ำเขาซะใหม่ เอ็งไม่มีที่ยืนหรือใจ วัดอื่นที่เขา
ต้องการเยอะแยะไป ไปสิ วัดที่เขาต้องการอย่างนั้นมันมีอยู่แล้ว วัดที่เขาเรียกร้องโฆษณาชวน
เชื่อ เขาต้องการลากพวกเอ็งเข้าไปเป็นเหยื่อ เอ็งทำไมไม่ไปล่ะ เอ็งไปที่นั่นสิ เอ็งมาที่นี่ทำไม

ถ้ามาแล้วนะ มันต้องมีน้ำใจต่อกัน ถ้ามีน้ำใจต่อกัน มันเป็นประโยชน์ต่อกัน ถ้าเป็น
ประโยชน์ต่อกัน แล้วเวลาทุกคนปรารถนานะ เราเป็นพระป่ากัน พระป่า เราภูมิใจนะ เวลาเป็น
พระป่า พระป่าจะเป็นผู้ที่เคร่งครัด พระป่าเป็นพระที่ประพฤติปฏิบัติ ฉะนั้น เวลาจะประพฤติ
ปฏิบัติขึ้นมา ศีล สมาธิ ปัญญา ถ้ามีศีล ศีลคือความปกติของใจ ใครมีศีลมันจะสงบระงับ มีค่า
น้ำใจต่อเขา ถ้าทำสมาธิได้ ทำสมาธิได้ คนที่ทำสมาธิเป็นนะ เขาจะหลีกจะเร้นเหมือนสัตว์
เหมือนเสือ เหมือนเสือเหมือนสิงโต มันจะระวังภัยของมัน มันจะหลบหลีกของมัน มันจะไม่ให้
เห็นนายพราน มันจะรักษาเนื้อรักษาดัวของมัน ถ้ามันเห็นคนมันต้องเสียชีวิต ฉะนั้น คนที่ทำ
สมาธิได้ เขาจะหลีกจะเร้นของเขา เขาจะหาความสงบระงับของเขา เขาพยายามจะรักษาใจของ
เขา กิริยามันแสดงออกไง

กิริยาแสดงออก คนที่มีศีลมีธรรม คนที่มีศีลของเขา คนมีศีลเขาจะไม่ก้าวล่วงคนอื่น เขา
จะรักษาใจของเขา หัวใจของเรา เรายังรักษาได้ยากเลย แล้วหัวใจของเขา เห็นไหม นี่ความปกติ
ของใจ ถ้าทำสมาธิได้ กว่าจะทำสมาธิได้มันต้องใช้ความสงบสงัด ต้องใช้สติ ต้องใช้คำบริกรรม
เพราะสิ่งที่เป็นนามธรรมๆ คุณิ อากาศ เวลาคลื่นที่มันผสมสิ่งใดมามันจะเข้าถึงจุมูกของเรา สิ่ง
ที่ขัดอกขัดใจมันจะมากระเทือนเรา

นี่ก็เหมือนกัน การทำสมาธิเขาต้องการที่ความสงบระงับ สัปปายะ สถานที่สัปปายะ หมู่
คณะเป็นสัปปายะ เขาแสวงหาสิ่งนั้น ถ้าแสวงหาสิ่งนั้น คนที่เขาทำสมาธิ คนที่เขาทำสมาธิของเขา
เขาจะระวังตัวของเขาเหมือนสัตว์ สัตว์มันหลบมันหลีกของมัน มันไม่เห็นคน ไม่เห็นพราน
พรานจะล่าเอาชีวิตของมัน

นี่เหมือนกัน คุณธรรมในหัวใจของเรา สมาธิที่ทำงานได้มันแสนยาก มันต้องมีสติ มีคำ
บริกรรม ต้องมีปัญญาเพื่อรักษาหัวใจของเรา ถ้าวัดรักษาหัวใจเรา สิ่งที่เป็นนามธรรมๆ มันรักษา
ยาก ถ้าวัดรักษาเรามานี้เราปรารถนาอย่างไร

เพราะเราเป็นลูกศิษย์กรรมฐาน ลูกศิษย์กรรมฐานเขาให้ประพฤติปฏิบัติ การประพฤติ
ปฏิบัติคือปฏิบัติบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วัดที่ประพฤติปฏิบัติมันถึงเป็นที่ไว้วางใจ
ของคน พอไว้วางใจของคน คนเขาก็เชื่อถือศรัทธาของเขา แล้วเราเองเราว่าเราเป็นลูกศิษย์
กรรมฐานๆ มันควรจะทำสิ่งใดให้มันสงบระงับ ทำสิ่งใดให้มันดูเรียบง่าย ของเรามันจะมีคุณค่า
หรือไม่มีคุณค่า ไม่สำคัญหรอก สำคัญที่น้ำใจของคน น้ำใจของคนทำให้มันสิ่งที่ดีงามไป ไม่ใช่
ได้คืบเอาศอก ได้ศอกเอาวา แล้วจะขวางเขาไปหมดเลย นี่มันไอ้เข้าขวางคลอง ทัพพิขวงหม้อ
ของที่มันจะดีมันเลยไม่ดีเลย

ของที่มันจะเรียบร้อย ของที่มันจะดีงาม ดีงามเพราะกิริยาของคน ดีงามเพราะลูกศิษย์
กรรมฐานเขามีน้ำใจ เขาเคารพบูชาของเขา เขาเคารพสถานที่ของเขา เขาเคารพธรรมวินัยของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขามีน้ำใจของเขา แต่ไอ้เราเป็นคนพาลไปเหยียบย่ำเขาไปหมด
เลย แล้วไอ้อวดว่าทำได้ ก็เลสมันเป็นแบบนี้ มันเหยียบย่ำเขาไปแล้วมันยังภูมิใจว่านี่ทำได้ๆ คน
อื่นทำไม่ได้

คนอื่นเขาเป็นบัณฑิต คนอื่นเขาเป็นเทพ คนอื่นเขาเป็นเทวดา เอ็งมันเป็นเปรต เอ็งมัน
เป็นเปรต เอ็งมันเป็นผี เอ็งเหยียบย่ำเขา แล้วเอ็งยังภูมิใจในตัวของเอ็งไป

อเสวนา จ พาลานํ ปญฺชิตานญจ เสวนา เขาไม่คบคนพาล ไม่คบคนพาล ไม่คบคนเห็น
แก่ตัว ไม่คบคนเอาเปรียบ

นี่ไง คือ สมาธิ ปัญญา นี่ปัญญายังไม่ได้เกิดอะไรเลยนะ ไอ้ปัญญากิเลสต่างๆ ใจ ก็เลส
จะมาแสดงตนอวดใหญ่ อวดว่ามีอำนาจ มันมีประโยชน์อะไร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ไม่ยุ่งเรื่องอย่างนั้น คนที่มีคุณธรรมนะ สูงสุดคู่สามัญ คนที่มีเกียรติ คนที่เขา มีสถานะของเขา
เขาดีดดิน เขาดีดดิน เป็นเรื่องปกติของเขา นี่เหมือนกัน ครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นธรรมๆ นะ เรื่อง
อย่างนี้มันเป็นเรื่องของสังคมไป เป็นเรื่องของสังคมนะ

คุณิ เวลาศาสนาขึ้นมามันก็มีต้นไม้ มีเปลือก มีกระพี้ มีแก่น นี่ก็เหมือนกัน ประเพณี วัฒนธรรมไง หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านไม่พาให้ทำด้วย หลวงตาท่านทำ ท่านทำเป็นชั่วคราว แต่สุดท้ายแล้วท่านออกมาโครงการช่วยชาติ มันเป็นกฐินของชาติ มันเป็นผ้าป่าช่วยชาติ มันเป็นเรื่องชาติ เป็นเรื่องใหญ่โตไง ท่านถึงต้องเสียสละธรรมวินัย เสียสละสิ่งที่ท่านคุ้นชินมาเพื่อมาคลุกคลีกับพวกถึงขะงะ เพราะต้องการสิ่งนั้นมาเจอจนโลก

โลกมันเป็นแบบนี้ ถ้าโลกมันเป็นแบบนี้ ถ้ามันเอาความจริงๆ นี่พูดถึงเวลาพูด พูดไปอย่างนั้นเอง เพราะอะไร เพราะว่ามันอยู่ที่เราไง ต้นน้ำอยู่ที่ภูนี้ละ กุสัจยกเล็กหมดทุกอย่างต้องเล็ก

แต่นี้เพราะอะไร เพราะมันมีแต่สิ่งที่แสดงออก มันก็มีแต่สิ่งที่แสดงออกแต่เรื่องของวัตถุ เรื่องของโลกทั้งนั้นเลย เวลาจะแสดงออกเรื่องของธรรมบ้าง เวลาหลวงตาท่านบอกว่า ให้ธรรม มันได้ออกบ้าง ให้ธรรมมันได้แสดงตัวบ้าง ไม่ใช่ให้แต่โลกมันใหญ่โตมันเหยียบย่ำอยู่อย่างนั้น ถ้าโลกมันเหยียบย่ำอยู่อย่างนั้น ศาสนาแบนแต่แต่เลย แล้วก็ไม่น่าเชื่อถือ พระก็ไม่น่าเชื่อถือ อะไรก็ไม่มีความน่าเชื่อถือสักอย่างหนึ่งเลย แล้วที่ไหนเขามีชื่อเสียงเกียรติศัพท์เกียรติคุณขึ้นมา ไอ้พวกนี้ก็จะไปอ้ากบปาก ไปอ้าแขนกบปาก จะไปครอบงำ แล้วมันได้ประโยชน์อะไร มันได้ประโยชน์อะไร ทำไมไม่ทำบ้านมิ่ง มิ่งไปทำอะไรที่เขาเป็นบัณฑิต เขาปรารถนาสิ่งที่เป็นคุณธรรม เขาปรารถนาเขาถึงเก็บงำของเขา

เวลาหลวงตาท่านพูดนะ เวลาพระที่ไปอยู่กับท่าน เพราะมันมีเกียรติศัพท์เกียรติคุณ เพราะเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ก็มี มีการศึกษาสูงส่งก็มี มาจากต่างชาติก็มี เวลามาท่าน ท่านบอกว่า มันเก็บเก็บเก็บเขี้ยวมันไว้ เขี้ยวเล็บมันซ่อนของมันไว้ เขี้ยวมันจะกางออก กิเลสมันทนไม่ได้

กิเลสมันทนไม่ได้ ถ้ากิเลสมันทนไม่ได้ เราก็เข้าใจอย่างนี้ เราเข้าใจนะ ทีนี้เวลาเข้าใจ เวลาใครเล็บมันจะโผล่ เขี้ยวมันจะงอกออกมา เราพยายามเผด็จ พยายามบอก แล้วให้เวลานะ จะให้เวลามาก เพราะเห็นใจว่าเขาไม่รู้ทันความคิดเขา เขาแสดงออกมา เขาว่าเขาฉลาดนะ แต่ครูบาอาจารย์ที่ท่านรู้เท่า จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง กิเลสในใจดวงนั้นได้หักคอมันแล้วนะ ได้ชำระล้างมันแล้วนะ แล้วมันเกิดจากใจดวงอื่น ทำไมมันจะไม่รู้ เพียงแต่มันนำเสนอว่าตัวที่เขาแสดงออกนั้นเขาไม่รู้ เขาคิดว่านั่นคือปัญญาของเขา นั่นคือปัญญากิเลสนะ

ฉะนั้น เวลาท่านเตือน คอยสะกิดสะเกา แล้วให้เวลาเขาค่อย ให้เวลาเพราะอะไร ให้เวลา เพราะว่าลิ่งที่เขาแสดงออกมันปิดหูปิดตา

“มารเอย เธอเกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้า เจ้าจะเกิดบนหัวใจของครูบา อาจารย์เราไม่ได้อีกเลย”

แต่ของมัน มันยิ่งกว่าคำริ มันเป็นความคิด มันเป็นความกระหาย มันเป็นความอยากดัง อยากใหญ่ มันเป็นความอยากแสดงอีโก้ นี่ครอบคร้วมารมันเสวยเต็มทีของมันไปแล้วไง ฉะนั้น มันทำของมันอย่างนั้น แล้วเวลาคูบาอาจารย์ท่านเห็น ท่านก็ให้โอกาสใช้ใหม่

ฉะนั้น เวลาคนเข้ามามันก็หลากหลาย คำว่า “หลากหลาย” นี่ให้โอกาส ให้มีการกระทำ พยายามโน้มน้าวมา เพราะอะไร เพราะว่าเวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงไว้เอง ลูกศิษย์ของพระสารีบุตรเป็นธาตุของปัญญาทั้งนั้น ลูก ศิษย์ของพระโมคคัลลานะ ฤทธิ์ทั้งนั้น พวกมิฤทธิ์ชอบ ชอบทางฤทธิ์ ไปเป็นลูกศิษย์พระโมคคัล ลานะ ถ้าพวกคนชอบระเบียบ ชอบความรู้ เป็นลูกศิษย์ของพระอุบาลี มันเข้ากันโดยธาตุ ลูกศิษย์ ของเทวทัตลามกทั้งนั้น มันเข้ากันโดยธาตุนะ

หัวหน้านั้นนะ หัวหน้าถ้าเป็นคนที่ดี หัวหน้าที่มีหลักมีเกณฑ์ยืนหลักไว้อย่างนั้น คนที่ เข้าไปแล้วชอบ มันก็เป็นธาตุชอบเหมือนกัน ไอ้คนไม่ชอบเขาก็ไปหาคนที่เขาชอบ แล้วเวลาไป ที่เขาชอบ เขาก็แตกของเขาไป

นี่ไง แล้วอย่างนี้มา คูสิ เราดูแลของเราอยู่แล้ว ไม่ต้องมาได้ก็บจะเอาศอก ได้ศอกจะเอา วา ได้วาก็เอาทั้งศาลา ได้ศาลาแล้วไม่พอ มันจะเอาวัดด้วย “ไอ้! วัดนี้หรือ ของฉัน ฉันเข้า เมื่อไหร่ก็ได้ ออกเมื่อไหร่ก็ได้ ฉันจะจีรคเยียรคเมื่อไหร่ก็ได้” มันเก่งขนาดนั้นเนาะ มันเก่งได้ ขนาดนั้นนะ ไอ้นั้นเป็นความคิดของเขานะ

ฉะนั้น เดี่ยวเราจะต้องจัดการเรื่องนี้อีกทีหนึ่ง เราจะจัดการเรื่องนี้อีกทีหนึ่ง จะไม่ให้ใคร มาอย่ายี้ ที่พูดนี้เพราะมันรับไม่ได้ โรงทาน ๓๐ กว่าโรง เขาทำของเขาเรียบร้อย มึงมาจากไหน มึง มาเหยียบย่ำหัวเขา มึงมาจากไหน มึงเหยียบย่ำคนอื่น มึงมาจากไหน วัดนี้คนหลายหมื่น ไม่ใช่ คนเลยใช้ใหม่ เป็นคนเฉพาะครอบคร้วของมึงใช้ใหม่ ครอบคร้วมึงจะเหยียบย่ำเขาไปใช้ใหม่ อย่างนะ อย่า วันนี้เทศน์ให้ฟัง แล้วเปิดเว็บไซค์ฟังนะ แล้วมีอะไรมาว่ากัน เอวัง